

Andrej Černic

ŠE ENA ZASPANA ZGODBA O PADCU MEJE

»P repustnico, prosim!«
»Da, gospod miličnik.«
»Boste kaj prijavili?«
»Ne, gospod miličnik.«
»Odprite prtlačnik!«

Seveda, gospod miličnik.«

Da, drage bralke in dragi bralci. Gospod miličnik nas je pred kratkim vljudno pozdravil, dvignil je »štango« in zapustil svoje zgodovinsko polstoletno mesto v utesnjujočih kabinah tam na meji. Po prepustnicah se jim bo gotovo še tožilo, bivšim gospodom miličnikom (zdajšnjim policajem), pa tudi italijanskim kolegom. Ampak, novo obdobje prihaja... nič več mej, nič več pregrad.

Zanimivo, kako smo se še v zadnjih mesecih pred uvedbo Schengena lahko peljali po vseh maloobmejnih prehodih, ne da bi nas na slovenski strani kdorkoli ustavljal. Ja, zanimivo in zelo pametno. Italijanska policija se je namreč odločila, da bo svoje obmejne organe pustila na svojih mestih prav do zadnjega trenutka.

Po mojem mnenju gre prav v tem majhnem detajlu za simptomatični prikaz dojemanja meje na obeh straneh. Slovenci so majhne prehode zapustili že pred več meseci. S tem so si pridobili dovolj časa, da so obmejno policijo še pravočasno selili in prerazporedili po drugih uradih in zaposlenim našli novo ustrezno funkcijo. Italijani pa so svoje sile do zadnjega obdržali na ustaljenih mestih, tudi na najmanjših mejnih prehodih. Prav zanima me, kako so se tik po 20. decembru soočili s problemom, da ni treba več pregledovati prepustnic. Gre za drugačen pristop, elastičen na slovenski strani in tog na italijanski. Navsezadnje še danes imamo v naših krajih izjemno dediščino oboroženih sil še iz časa berlinskega zidu... izredno gostoto posejanosti policijskih in orožniških postaj ter neverjetno število policistov in karabinjerjev. Berlinski zid pa je padel pred dobrimi osemnajstimi leti. Kaj bodo vsi ti orožniki in policaji sedaj počenjali pri nas, ko niti izgovora o schengenski meji ne bo več?

Da, govorimo o različnih dojemanjih aktualnih dogodkov. Ko sem pred kratkim pripravljaj članek o padcu meje in sem hotel za izjavo prositi italijanskega šefa obmejne policije v Gorici, je bil odgovor približno tak: »Če želiš dobiti mojo izjavo ali intervju,

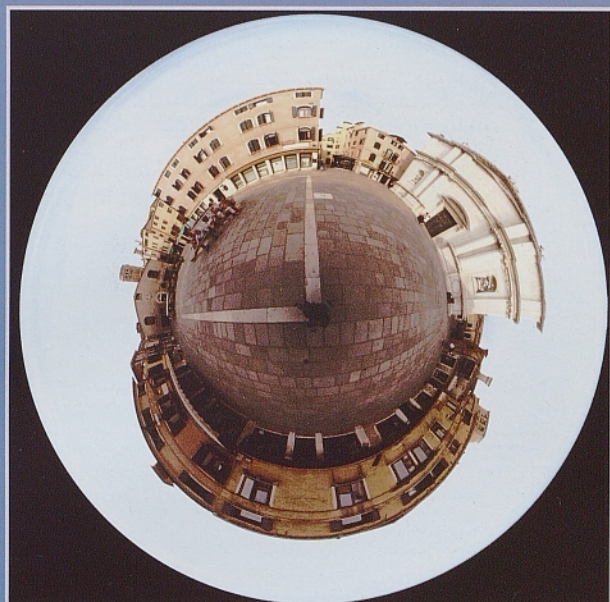
moraš pisno nasloviti prošnjo na nadrejeni urad v Videm. Oni jo bodo obrnili v Rim in od tam bom jaz dobil dovoljenje. To bo trajalo en mesec.« Za intervju oz. za eno izjavo cel mesec? Lepo prosim, saj nismo v času hladne vojne... maršala Tita ni več, Slovenija se je medtem osamosvojila in vstopila v EU in pripravljamo se na enotni prostor brez meja.

Govorimo o različnih dojemanjih aktualnih dogodkov. Ne samo padca meje. Zelo konkreten primer, spet vezan na binom Gorica-Nova Gorica. Medtem ko je Nova Gorica bolj ali manj popolnoma prekrita z optičnimi kablji, je v Gorici že velik dosežek to, da se na internet povezuješ prek ADSL povezave. No, da ne govorimo o slovenskih občinah na Goriškem, kjer se moramo še vedno ukvarjati s predpotopno analogno povezavo. Hitrost 56 kb/s, če ti je usoda naklonjena. Ko si povezan na internet, ni mogoče klicati z domačega telefona. Pa še bi lahko naštevali.

Ja, govorimo o različnih dojemanjih... na vrata trka leto 2008. Treba bi se bilo zbuditi, a ne???

Ronf, ronf, ronf...

Andrej Černic

»ČAS« (ŠTEFAN GRGIČ) – 2. nagrada na fotografskem natečaju Mosp-Skk 2007.

Tjaša Oblak

ŠOLA: Klasični licej F. Prešerna.

FUNKCIJA V SKK: Odgovorna za mlajšo skupino gledališkega krožka.

DRUGE AKTIVNOSTI: Ritmična gimnastika in klavir.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Da bi še naprej živela v ljubezni svojih dragih.

VOŠČILO SLOVENSKI MANJŠINI: Da bi, kljub temu da smo manjšina, še naprej dokazovali, da ne veljamo manj!

Jure Kopušar

ŠOLA: Znanstveni licej F. Prešerna.

FUNKCIJA V SKK: Odgovoren za stike z javnostjo.

DRUGE AKTIVNOSTI: Gledališče.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Da bi bilo leto, ki prihaja, popolnoma drugačno od letošnjega in da bi se preizkusil v stvareh, ki so mi neznane.

VOŠČILO SLOVENSKEMU KULTURNEMU KLUBU: Vsem želim dobro in vestno opravljanje funkcij, hkrati pa veliko novih življenjskih izkušenj.

Julija Berdon

ŠOLA: Klasični licej F. Prešerna.

FUNKCIJA V SKK: Predsednica.

DRUGE AKTIVNOSTI: Gledališče in petje.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Da bi izkoristila vse priložnosti, ki mi bodo dane, da bi novo leto preživela z ljudmi, ki jih imam rada, in ... da bi uspešno opravila vozniški izpit!

VOŠČILO SLOVENSKI MANJŠINI: Da bi s padcem meje izboljšali stike z našo domovino in da bi se hkrati premostile razprtje v našem okolju.

Mirjam Malalan

UVERZA: Tržaška ekonomska fakulteta (Komunikacija v podjetjih in upravljanje človeških virov).

FUNKCIJA V MOSP-u: Podpredsednica in članica mednarodnega krožka.

DRUGE AKTIVNOSTI: Angleščina, tečaj za bodoče podjetnike, šport, babysitting...

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Moja edina želja je, da bi utegnili diplomirati marca 2008!

VOŠČILO SLOVENSKI MANJŠINI: Vsem članom slovenske manjšine voščim zdravje, pamet in napredek!

Vida Forčič

ŠOLA: Slovenistika v Kopru.

FUNKCIJA V MOSP-u: Predsednica.

DRUGE AKTIVNOSTI: Sourednica Rasti, petje v Mešanem mladinskem pevskem zboru Trst, kleknanje.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: V prihodnjem letu bi rada dosegla čim več znanja, hotela bi znati prav vse!

VOŠČILO SLOVENSKI MANJŠINI: Slovenski manjšini želim, da bi vsak njen član začutil, da je izredno dragocen in zelo pomemben in da bi se tega vedno spomnil.

Tina Kralj

ŠOLA: Klasični licej F. Prešerna.

FUNKCIJA V SKK: Podpredsednica.

DRUGE AKTIVNOSTI: Šport, tečaj španščine.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Da bi se uresničile moje skrite želje...

VOŠČILO SLOVENSKEMU KULTURNEMU KLUBU: Uspešno delovanje tudi v prihodnjem letu in da bi pridobilo čim več novih članov!

Slovenski kulturni klub MLADI MLADIM IN V BOŽIČNI ČAS Z NAJLEPŠIMI

Slovenski kulturni klub in MOSP sta mladinski društvi, ki delujeta v središču mesta Trst, mladim pa v letošnji sezoni ponujata dve gledališki skupini (vodi ju Lučka Peterlin), plesno skupino (vodi jo Raffaella Petronio), likovni krožek (vodi ga Matej Susič), mednarodni krožek (vodita ga Mirjam Malalan in Ivo Lachi) ter časnikarski krožek (vodi ga Andrej Černic, v sodelovanju z Vido Forčič in Jernejem Ščekom), pa tudi Drago mladih, Festival mladinske ustvarjalnosti in vsakoletne natečaje za mlade umetnike. Konec novembra sta SKK in MOSP izpeljala občna zbor in sta na njih kot božično darilo prenovila svoja odbora.

Pri MOSP-u je Matteo Feruglio prepustil predsedniško mesto Vidi Forčič. Iva Lachija je na podpredsedniškem mestu zamenjala Mir-

Paolo Posilippo

UNIVERZA: Računalništvo v Trstu.

FUNKCIJA V MOSP-u: Tajnik.

DRUGE AKTIVNOSTI: Sodelavec Drage mladih, pevec in odbornik Mešanega pevskega zbora L. Bra-tuž, član župnijskega sveta Sv. Ivana v Gorici.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Želim si predvsem to, da bi znal pravilno izbirati življenjske prioritete.

VOŠČILO MOSP-u: Da bi dobil novega zagona, da bi znal spodbujati in podpirati prizadevanje mladih za kulturne dejavnosti.

n MOSP imata novi vodstvi

MANJŠINI:

IN NOVO LETO

ŽELJAMI

jam Malalan, on pa je vsekakor ostal član odbora. Blagajniško funkcijo je prevzela Živa Kušče, Breda Susič pa bo odslej v nadzornem odboru. Za novega tajnika je bil izvoljen Paolo Posilippo, ki bo na tem mestu zamenjal Boštjana Romana. Pri SKK-ju pa je bila za predsednico namesto Helene Pertot izvoljena Julija Berdon, Jure Kopušar je prepustil mesto podpredsednika Tini Kralj, Danjel Simonettig je bil potrjen za blagajnika, tajnica pa je postala Kim Furlan. Za tisk in stike z javnostjo sta bila določena Jure Kopušar in Patrizia Jurincic. Za mlajšo skupino gledališkega krožka bosta odgovorni Katerina Pertot in Tjaša Oblak.

Novopečeni odborniki se vam s kratkimi intervjuji predstavljajo in vas z najlepšimi željami spremljajo v novo leto 2008!

Valentina Oblak

Živa Kušče

UNIVERZA: Komunikologija v Trstu.

FUNKCIJA V MOSP-u: Blagajničarka v MOSP-u ter blagajničarka in sodelavka pri Festivalu Drage mladih.

DRUGE AKTIVNOSTI: Plesna

delavnica, gledališče.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Notranjo skladnost in ljubezen.

VOŠČILO SLOVENSKI MANJŠINI: Želim si, da bi manjšina zrasla in se razvijala.

Danijel Simonettig

ŠOLA: Znanstveni licej F. Prešerna.

FUNKCIJA V SKK: Uradni skrbnik za notranje in zunanje finance – po domače blagajnik.

DRUGE AKTIVNOSTI: Precej športa... (karate, smučanje in

športni ribolov).

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Da bi po svojih močeh lahko pomagal drugim. Mislim, da bi bil dober ciljček v tem letu!

VOŠČILO SLOVENSKEMU KULTURNEMU KLUBU: Da bi skupaj z božičkom prineslo pestro število uspehov!

Patrizia Jurincic

ŠOLA: Jezikovni licej F. Prešerna.

FUNKCIJA V SKK: Soodgovorna za stike z javnostjo.

DRUGE AKTIVNOSTI: Gledališki in časni-karski krožek.

KAJ TI JE OD BOŽIČA NAJBOLJ VŠEČ?

Dejstvo, da z Božičem praznujemo Jezusovo rojstvo in hkrati novo rojstvo nas samih.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Da bi se naučila sobivati s tujko, ki prebiva v meni.

VOŠČILO SLOVENSKI MANJŠINI: Žal ne bom originalna: želim si, da bi se okrepili stiki z matično državo, še posebno med mladimi, in da bi postali nasploh bolj samozavestni.

Ivo Lachi Lah

UNIVERZA: Informatika na Fakulteti za inženirstvo v Trstu.

FUNKCIJA V MOSP-u: Odbornik, mednarodni krožek.

DRUGE AKTIVNOSTI: Veliko drugih aktivnosti: tajnik v SKD Vesna, karib-

ski plesi (salsa, bachata), tek, gorska hoja, jadranje in tako dalje.

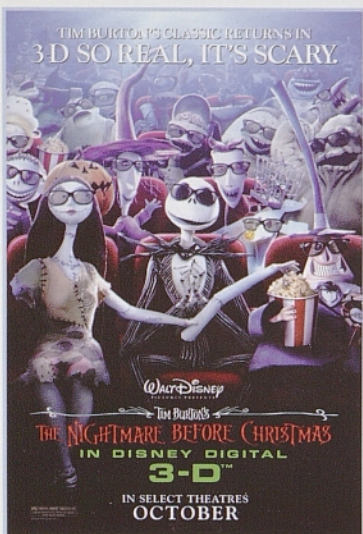
KAJ TI JE OD BOŽIČA NAJBOLJ VŠEČ? Všeč so mi božične pesmice: Bing Crosby in White Christmas.

NOVOLETNO VOŠČILO SEBI: Veliko sreče, zdravja in pameti, še posebej pameti; pa še neko majho stvar, ki je ne bom razkril...

VOŠČILO MOSP-u: Da bi si z novim odborom priboril tisti ugled in pozornost, ki mu pripadata!

The Nightmare before Christmas

NEKATERI PRAZNUJEJO HALLOWEEN

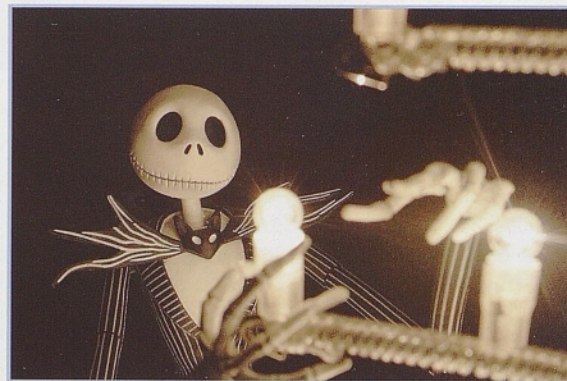
Nekoč so v deželi imenovani Halloween bivala čudna bitja: čarobnice, volkodlaki, vampirji, strahovi ...

Najuglednejši prebivalec se je imenoval Jack Skellington, kralj buč. Visok, koščat, oblečen v črno in z lobanjo na vratu je bil vedno pripravljen kaj nakuhati. Toda v zadnjih časih se je počutil otožnega, življenje se mu je zdelo prazno in ni razumel zakaj. Kdor je bil vedno hudoben, to ve: sčasoma postane hudobija dolgočasna. Tako se je nekega dne zgubil v začaranem gozdu s pravljimi drevesi. Vsako drevo je imelo vrata, na katerih so bile najrazličnejše risbe, nje-

ga so pritegovala vrata z božičnim drevescem ...

Za njimi se je skrivalo mesto Božiča. Kar je zagledal, mu je bilo popolnoma tuje, pred njim je žarela cela paleta barv prekrita z mehkim snegom, vse je bilo razsvetljeno kot okraski v božičnem času, in vse je bilo odeto v otroško veselost ... takoj je razumel, da je to potreboval ...

Njegova spremljevalka v tej ekscentrični zgodbi je lepa punčka iz cunj Sally, ki je noro zaljubljena v Jacka. Ona je edina, ki se zoprsta-vi svojemu ustvarjalcu: sočustvuje z Jackom in mu pomaga. Ni podrejena Burtonovemu svetu otroških nočnih mor, razlikuje se od drugih nastopajočih, ki so sad naših najglobljih strahov (začenši s pošastjo pod posteljo).

Zamiselnost za to originalno dark pravljico je imel Tim Burton v 80-ih letih, takrat je režiser še risal za producersko hišo Disney. *The Nightmare before Christmas* je pa končno začel nastajati v letu 1990 po uspehu, ki ga je požel *Batman*. Burton je zaupal animacijo filmu prijatelju Henryju Selicku, ker je bil takrat zaposlen z nadaljevanjem *Batmana* (vseeno pa se je posvetil produkciji, scenografiji in natančni obdelavi filmskih junakov).

Zgodba je prepojena z burtonianskim duhom in v tem duhu je viden razkol med normalnim in nenavadnim, vidno je svetobolje, ki izhaja iz nesprejemanja ljudi okoli nas. Rezultat je izolacija in hrepenenje po novem, neznanem, oniričnem svetu, ki gledalce opozarja na nesreče, ki nas doletijo, če se pretvarjamo, da smo, kar v resnici nismo. Tudi če zgodbe ni sam režiral, ker je režijo prepustil H. Selicku, je Burtonova roka povsod opazna. V mestu zapazimo pokopališča ▶▶

ZANIMIVOSTI

- V originalu, pred cenzuro in pred uvedbo buče, okostnjaki igrajo hockey z Burtonovo glavo.
- V filmu *Beetlejuice* je na junakovem klobuku Jackova glava.
- Rock skupina *Blink-182* v prvi kitici pesmi »I miss you« omenja film: »We can live like Jack and Sally if you want/where you can always find me/we'll have Halloween on Christmas/and in the night we'll wish this never ends.« (Midva lahko živiva kot Jack in Sally, če si to želiš,/kjer me boš ti vedno lahko našla/Halloween bomo praznovali za Božič/in ponoči bova upala, da bo to neskončno).

MED BOŽIČNIMI PRAZNIKI

*Nekaj besed o animiranem filmu
Henryja Selicka in Tima Burtona*

«(kot v *Vincentu*, *Sleepy Hollowu* in *Edwardu škarjerokemu*), goste megle, ograje, ki zakrivajo kdo ve kaj, stopnišča ... vse je gotosko, strašno in pravljico. Ne pozabimo na sneg ... Burton vidno privilegira zimski letni

čas. V *Edwardu škarjerokemu* in *Batmanu* sneg ustvarja sanjsko atmosfero, prebudi otroka, ki je v nas, ali pa dobi pomen resignacije, kot v *Sleepy Hollowu*. V *The Nightmare before Christmas* snežinke popeljejo Jacka v magični svet Božiča in se ponovno pojavijo, da bi poudarile romantični zaključek. Skratka, ta delno melanholična, delno igriva zgodba nam s humorjem in z gotoskim romanticizmom razkriva vsa čustva, ki jih Burton hrani za svoje priljubljene junake, za Halloween in Božič: dva praznika, ki se genijalno prepletata.

20. oktobra 2006 je v ZDA izšel film v tridimenzionalni verziji. V Italiji so ga vrteli 5. septembra 2007 ob 64. filmskem festivalu v Benetkah, ko

so Burtonu podelili zlatega leva za življenjsko delo. S tem je postal najmlajši dobitnik te nagrade. V kinodvoranah z napravami za 3D projekcijo (Cinecity) pa si ga lahko ogledate že od 30. novembra dalje.

Helena Pertot

MLADI NA PREHODU...

Življenjska energija, ambicioznost in vedrina pogleda se prepletajo z notranjimi vprašanji, nezadovoljstvom in zdolgočasenostjo. Naj bo karkoli že, mladostniško obdobje je edinstveno prav zaradi svojih raznovrstnih pomenov in mnogoterih obrazov, v katerih skuša odraščajoči posameznik opravičiti svojo eksistenco in jo ovrednoteno predstaviti okolju, v katerem živi. Seveda je vsakršno posploševanje v tem kontekstu nepravilno in neumestno, večkrat pa se sprašujem, katera in kakšna je naša vloga, vloga mladih v današnjem sodobnem svetu. Smo le igralniški zajčki komercializacije in sistema, ki nas v avtonomnosti omeju-

je? Je dandanes samostojen pristop do življenja, seveda na osnovi trdnih argumentacij, sploh mogoč? Si tega pravzaprav želimo ali se raje prepuščamo toku množice in si s tem lajšamo življenje?

Danes živimo v času, ko so se velike spremembe iz povojnih ruševin že umirile, tehnološki napredek pa narekuje smernice razvoja in življenja. Prav napredek je prvinski produkt sodobne popularne kulture ali kulturne industrije, ki posameznikovo samostojnost in prvobitnost navidezno podpirata, v resnici pa ga z lažno predstavo o realnosti vodita v smer poslušnosti, neracionalnosti in ubogljivosti. V tem kontekstu nerad uporab-

(dalje na naslednji strani) ►►

« (dalje s prejšnje strani)

ljam izraz globalizacija, saj je velikokrat obremenjen s predsodki, ki zakrijejo tudi tiste manj negativne strani kozmopolitizma in medkulturne interakcije. Jasno je, da ne podpiram vsiljevanja standardiziranih, t. i. »ameriških« produktov po vsem planetu in da podpiram ohranjanje kulturne, intelektualne, naravne in zgodovinske dediščine, hkrati pa globalizacija omogoča neevropskim deželam, da postanejo končno enakovredno prepoznavne in ovrednotene.

A ne zaidimo predaleč. Mladi imajo na planetarni sceni zelo pomembno vlogo, hkrati pa so najbolj na udaru tovrstnih neokolonizatorskih in komercialnih vplivov. Mladostniško prehodno obdobje, obdobje adolescence, vzgoje in osebne rasti je sicer problematizirano le v naši kulturi, kjer viktimizacija najstnikov doseže tako stopnjo, da se »prehodnost« obdobja podaljša tja do 30.-40. leta starosti. Zdi se mi, da so t. i. »mammoni« jasen dokaz komaj povedanega. Predvsem ima veliko mladih težave v soočanju z okoljem in potrošnjo, saj se moralne vrednote in življenjski slog prilagajajo uniformnosti okolja in se s tem izogibajo socialni izolaciji in odpadništvu. Edino zanimanje se usmeri v materialni svet, nakupovanje oblačil in pripomočkov, preživljanje prostega časa »tam, kamor gredo vsi«... Seveda je kapitalistični sistem tako naravnani, da je tak življenjski slog težko odvrniti, saj je vsako upiranje označeno za kaznivo, bolno, čudaško. Sam sploh ne pripadam kaki anar-

hični sekti, ki bi odklanjala vsakovrstne produkte popularne kulture in se zaprla v svoj krog pravovernikov, ki ne morejo zdržati v taki družbi. Ne strinjam se z njimi, ker v njihovi ortodoksnosti ne vidim konstruktivnega smisla, temveč le širjenje nezadovoljstva in razdiralnih nagonov nad še tako krhko družbeno mrežo. Mislim pa, da je treba obdržati prvotno svobodo mišljenja in vrednotenja, ki lahko s primernim argumentiranjem in odprtostjo k dialogu obogati zakladnico raznovrstnosti naše družbe. To je bistvena predpostavka, ki družbi omogoča sobivanje najrazličnejših posameznikov, tako tistih, ki so predani usodi in delajo tako, »kot je od vedno bilo in vedno bo« (to seveda ne drži, osebno pa mi tovrstna predanost ostaja nerazumljiva), kot tistih, ki se zanimajo za pluralizem in boljši jutri.

Mladina naj se opogumlja, ustvarja in razmišlja o boljši bodočnosti ter naj se aktivno zanima zanjo. Naj bo to z iskanjem pozitivnejših rešitev dominantne kulture v subkulturnih praksah ali s prilagojeno angažiranostjo v mejah lastnih sposobnosti in zanimanj. Vsaka majhna, še tako navidez nepomembna beseda in misel pripomoreta k ustvarjanju motivantne klime. Da ne bo nesporazumov: ne govorim tu o želji po revoluciji, državnih udarih in puntarskih pohodih, saj so dandanes nepotrebni in neuresničljivi in bi le še podkrepili samozavest popularne kulture, pač pa pozivam k svobodomiselnemu mladostniškemu sožitju, raznoličnosti in želji po spoznavanju.

Ker je mladost le eden izmed segmentov starostnih skupin, morajo biti medgeneracijski odnosi čim bolj korektni in spoštljivi, tako z ene kot druge strani. Velikokrat smo priča trenjem, nerazumevanju in trmastemu vztrajanju v predsodkih, ki pa ne prinasejo nič dobrega. Po mojem mnenju pa je dialog med starimi in mladimi več kot mogoč, saj prinaša veliko zanimivih iztočnic, ki bogatijo posameznika.

Bodočnost naše in prihodnjih generacij je v rokah današnje mladine. Mislim, da moramo to priložnost skrbno izkoristiti in se usposobiti za naprej, vsak v svojem sektorju. Pomembna sta tako svet inteligence, mislecev in vizionarjev kot tisti poklicni in delavski, v obeh pa spodbujajmo ustvarjalnost, iskanje novih rešitev na osnovi pokončne, a k dialogu odprte identitete.

Jernej Šček

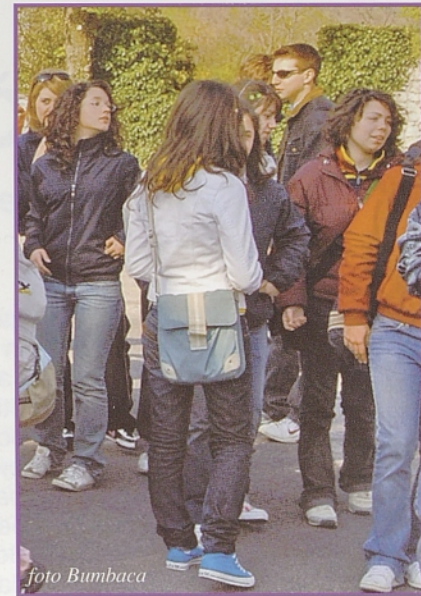

foto Bumbaca

O ERASMUSU

V PAR BESEDAH

V ritmu flamenka, sončnih dni in paelle preživljam svoj Erasmus. Kaj je to, si prav gotovo predstavlja vsak študent. Je pa lahko še mnogo več ... Preden sem odpotovala svojim sanjam naproti, sem si zamislila, da bi lahko napisala knjigo o svoji izkušnji ... Potem pa sem po enem tednu že izgubila kontrolo nad vsem dogajanjem, nad novim svetom, ki me je obkrožil, nad novimi občutki, ki so me preplavljali.

Tistega poznoseptembrskega večera sem stopila na letalo polna pričakovanj, polna neke nerazložljive euforije ... istočasno pa s solzami v očeh ... zaradi vsega, kar puščam za sabo, vsega, kar sem zgradila, vsega, kar imam. Jaz pa se sama odpravljam v svet.

In res. Sama sem se znašla pred svetom. V novem, nezna-

nem mestu, polnem neznanih obrazov. Včasih je bilo težko tudi kljub vsemu samoprigovarjanju, da uresničujem svoje sanje in to v sami južni Španiji! A so bili le trenutki. Ko sem enkrat, končno, po neutrudnem iskanju našla stanovanje, se je moj Erasmus začel s polno paro. Treba se je bilo navaditi na nerazumljivo andaluzijsko izgovarjavo španščine, se spopadati s pralnim strojem in kulinaricnimi spretnostmi, nakupovati, likati, čistiti ... In mesto je začelo postajati prijaznejše, ulice domače, ljudje bližji. Prav gotovo je tudi samo mesto vplivalo na celotno pozitivno razpoloženje, s svojo sončnostjo in mediteransko toplino, s svojimi mogočnimi trgi in ozkimi uličicami, živahnimi tržnicami in čudovitimi peščenimi plažami. Večkrat sem zaradi tega skoraj pozabila, da nisem tja šla na počitnice, pač pa na študij ...

In vzdušje Erasmusa ... tega ne občutiš v svojem mestu ... Na univerzi lahko ob vsakem koraku slišiš različne španske naglase in ugibaš, odkod govorci prihajajo. Cadiz je namreč letos sprejel skoraj 800 študentov iz cele Evrope. Največ je Francozov, sledijo jim Nemci in Italijani, nato pa v manjšini vsi ostali. Potem je seveda tudi življenje zunaj univerze in vseh ostalih obveznosti, tisto, kar imajo nekateri za dušo Erasmusa. In priznam, da je kar pestro. Kljub temu, da je Cadiz majhno mestece,

saj šteje le 110.000 ljudi, nudi študentom živahno ponudbo: od gledališča do koncertov, plesa, prijetnih barčkov, kjer se večkrat srečujemo ... In vedno videvaš iste obraze ... Tudi to daje vsemu nek poseben čar, nek občutek domačnosti, ki ga v velikih mestih ne uspeš začutiti. To, da se lahko z vsakim odprto pogovarjaš, saj doživljaš podobne izkušnje, imaš enake občutke, spopadaš se z enakimi težavami.

Lahko bi pisala res o marsičem, ker je Erasmus izkušnja, ki te vsestransko obogati in ti nudi trenutke, ki bi jih drugače nikoli ne doživel. Na Erasmus greš namreč sam. Sam moraš odločiti o svojem življenju, o tem, kako boš preživljal dneve, sam izbiraš o majhnih, nepomembnih, vsakdanjih stvareh, a tudi o takih, ki ti lahko marsikaj spremenijo ... Zato spodbujam prav vsakega, ki je na to kdaj pomislil, naj se »vrže«. Naj si drzne. Naj seže po svojih sanjah. Pa čeprav zahteva svojo ceno. Pravzaprav ... ne ceno ... pač pa pogum. Pomeni namreč vstopiti v neznano, pustiti za sabo stare navade, varen občutek gotovosti ... Pomeni pa se tudi samostojno odpraviti v svet in odkrivati, koliko lepega ti lahko ponudi. Zato ... korajžno!

Tanja Zorzut

Spodaj: katedrala v Cádiz.

Na ostalih slikah: Tanja v veseli študentovski družini.

Raffaella Petronio

22/05/06

Grem čez prazen trg in se mrači.
Kontakt trdih čevljev s tlemi
in tanka bolečina v prsih me spomni,
da nisem doma.
Vedno sama,
vedno s kovčkom v rokah.
Ne vem več,
če prihajam ali odhajam,
vem le približno,
da sem spet na poti.
Ne vprašajte me,
kje sem doma.

Ob odhodu

Blagoslovljeni dež so tvoji nasmehi!
Lahko bi izgubila vse,
le tvojih nasmehov ne.
Rada bi si vzela enega, predno grem.
Včasih vidim gosti sok toplega življenja,
kako te ožarja in daje smisel dnevu.
Poljubila bi te
in pila iz tistega izvira
in pozabila na vse.
S prsti naivne glasbenice
bi se dotaknila tvoje žuboreče duše.
Z nesmrtnim telesom plesalke
bi zaplesala v tvoje sveže vrtove.
Občutila bi tvoj ogenj življenja v sebi
in odločila, da ne grem več nikamor.
A ni mogoče.
Blagoslovljeni dež na mojih licih!
Oprosti mi,
a odhajam danes.

Andrej Sodja

Misel

Razsvetljena ulica
Nešteto luči
Na nebu niti zvezde
Le črn netopir,
Ki leti v neznano
Misel
Črna kot netopir...
Leti v neznano

Nemir

Spusti se noč
Pade tema
Prižgejo se luči
Ugasne mir v duši

Jasmin Guštin

Zmedena

Moja kolena se tresejo,
ko te gledam.
Moj razum je podlegel,
moje srce v strahu trepeti.

Naj te pozabim
ali pustim času čas?
Ne mislim več trezno,
srce je prevzelo oblast.

Cristian Lavrenčič

Kras je raznostraničen

Ploskve
poliedrov
podlegajo
črnikastemu
ogrodju jezera,
presihajočemu
trikotniku
brez dolžine,
brez površine,
brez prostornine.

Igasti rombi
sekajo skrivnosti
večera in molka;
splav
v stičišču
križa pelje
žive stranice
h komplementarnim
kotom domotožja.

Liki sestavljajo
kraško pobočje,
Kras je
na Krasu
poliharmonija
vsake težnje
kroga ljubezni
in časa.

Pesem je prispela na natečaj Mospa in Slovenskega kulturnega kluba kot del ciklusa z istim naslovom. Čeprav ciklus ni bil nagrajen, je pa ta pesem zaslužila posebno pohvalo komisije, ki se je o njej takole zrekla: "Avtor poda zanimiv pesniški opis kraških značilnosti s pomočjo geometrijske govorice. Izviren je izbor prilastkov za opis presihajočega jezera. Avtor črpa jezik za poezijo tudi iz filozofije."